SADAŠNJA ISTINA

IDITE PO SVEM SVIJETU I PROPOVIJEDAJTE EVANĐELJE

SVETA BIBLIJA

POSVETI IH SVOJOM ISTINOM

TVOJA RIJEČ JE ISTINA

Izd. 17. **LONDON, ČETVRTAK, 13. LIPANJ, 1901.** **Br. 24.**

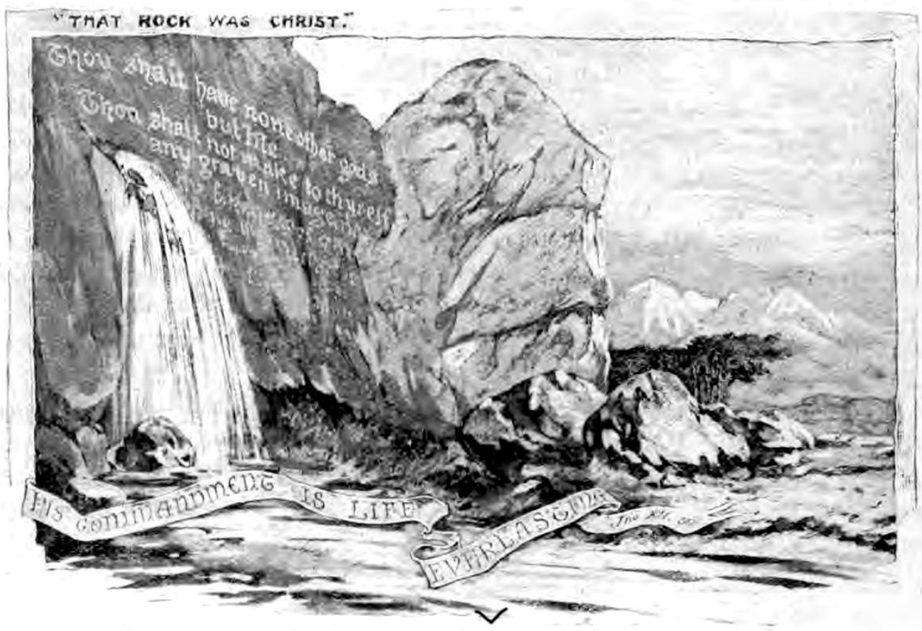

ZAKON ŽIVOTA

SEDMA ZAPOVIJED 2. DIO

ELET G. WAGGONER

„NE počini preljubu."

Kada su sve životinje dovedene pred Adama, za njega da ih imenuje, nije mogao pronaći među njima pomoćnika prikladnog za njega, ali kada mu je Bog doveo Evu prepoznao ju je kao svoju dopunu (dovršenje). Pretpostavite sada da od hiljadu žena koje muškarac može videti, on izabere za sebe neku koja nije stvorena za njega, koja ne može ispuniti to što nedostaje u njegovom životu, i koja nije pomoćnica prikladna za njega. Nije li jasno to da je greška koju on pravi iste vrste, iako manjeg stepena, koju bi Adam napravio da je izabrao jedno od stvorenja koja su prvo prošla pred njim, umesto da čeku onu koju je Bog stvorio za njega? To je razlog zašto ima toliko mnogo životinjskog, a toliko malo duhovnog u mnogim brakovima.

Voleo bih da mogu govoriti poverljivo i lično svakoj mladoj osobi čiji ceo život je pred njom, i koja ima u svojoj sili da prihvati sreću u Božjim rukama, ili da napravi brodolom od nje. Postoje beskrajne mogućnosti pred svakim, kada je Bogu dopušteno da upravlja životom. Suprotnost, na primer, nesigurnosti, sumnja, nelagoda, nerazumevanja, zavisti i ljubomore, strah da bi neko mogao pogrešiti, pitanje da li je druga osoba iskrena i nepokolebljiva, sa mirnom neizrecivom radošću, i tihim spokojnim mirom koji dolazi kada je Božji izbor prepoznat. Dvoje će znati da ih je Bog zajedno spojio jednako sigurno kao što znaju da je on njihov Stvoritelj. Uobičajena je izreka da tok prave ljubavi nikada ne teče glatko; ali kada dve osobe vole u Gospodu, njihovo poverenje jedno u drugo je isto kao i njihovo poverenje u Boga, i sigurnost njihove obostrane ljubavi je ista kao i njihova sigurnost oproštenih greha.

SKRIVENO BOŽJE DELOVANJE

Iz mikroskopskog sveta možemo saznati predivnu lekciju. Pažljiv i strpljiv posmatrač vidi pod svojim staklom stotine jednostavnih ćelija, bilo od biljaka ili od životinja, sve u neprestanom kretanju. Postoji jednako mnogo određenosti u njihovim pokretima kao što ima i u onim od hiljade ljudi koje vidimo da prolaze i ponovo prolaze ulicama. Posmatrajte jednu od njih, i možete je videti u njenom toku kako se približava veoma blizu drugoj, ali umesto da se dodirnu odmah se razdvoje, kao kada se dva slična magnetna pola spoje. Međutim posmatrajte dalje, i videćete da dolazi blizu druge, i te dve će zajedničkim impulsom da se spoje i postanu jedno.

Da li je ovo slučajno? Ako jeste, zašto se nisu prve dve spojile kada su zajedno bile toliko blizu da su morale da promene svoj tok kako bi ostale razdvojene? Ne; ove jednostavne ćelije nemaju svoj sopstveni um, već ih Božji um usmerava. U njima vidimo Boga na delu na njegovom skrivenom mestu; i može li biti to da on koji vodi do spoja najnižih oblika života, u toliko malim telima da je njihov univerzum kap vode, neće jednako sigurno usmeravati u višem stvaranju, u bićima koja je stvorio da vladaju svetovima? Ako je u ovom kompleksnom biću Gospodnja volja jednako potpuno učinjena kao u jednostavnom atomu, onda će delo biti savršeno, nikada da ne bude poništeno, jer „Znam da će šta god Bog čini, biti zauvek: ništa se tome ne može dodati, niti se od toga šta može oduzeti; a Bog to čini da bi ga se ljudi bojali".

RADEĆI SUPROTNO BOŽJEM PLANU

HRIST, upućujući na početak kada je Bog doveo Evu Adamu, je rekao, „Šta je Bog spojio, čovek neka ne razdvaja". Čovekov pokušaj da razdvoji ono što je Bog spojio je, prema Hristovim rečima, činjenje preljube. Pretpostavimo onda da, imajući u vidu krajnju širinu zakona, vratimo ovu stvar nazad na početak. Ako muškarac ne čeka Božje vreme da mu dovede ženu koju je osmislio kao njegov pandan, imamo, ako ne razdvajanje onoga što je Bog spojio, držanje razdvojenim onog što je Bog osmislio da spoji, kao i spajanje onog što Bog nije nameravao da bude spojeno. Šta drugo ovo može biti nego preljuba? I ovo je jedan od najuobičajenijih uzroka onoga što čovek prepoznaje kao preljubu. Božje zapovesti nisu usmerene samo protiv kulminacije, konačnog čina greha, već i protiv njegovog početka, protiv svega što bi ikako moglo dovesti do kraja. „Njegova zapovest je večan život", i nikako ne može imati bilo kakvu vezu

kako god sa smrću, ili sa bilo čim što se može završiti smrću.

VERNOST BOGU ZAŠTITA OD PRELJUBE

IAKO smo Božji rod, on kaže, „S vama sam oženjen“. Eva je bila Adamov rod, a ipak je bila udata za njega. Tako i mi treba da prepoznamo sebe kao spojene sa Bogom, sa kanalima za reku života od Boga, i treba da posvetimo pažnju da očuvamo tu reku nezagađenom. Činjenje preljube, izopačenje tog života, je prvenstveno greh protiv Boga, toliko da je bilo kakva šteta prema nekoj osobi zamračena tim. David, govoreći o svom grehu, ne samo uzimanjem Urijine žene, već i činjenjem da on bude ubijen, rekao je, „Protiv tebe, samo tebe, sam zgrešio, i učinio to zlo u tvojim očima“. Josif, kada je iskušan od Petefrijeve žene, podsetio ju je koliko mnogo poverenja je njegov gospodar imao u njega, pošto mu je dao apsolutnu kontrolu nad svojim domaćinstvom; i onda, umesto da kaže, kao što neko može očekivati, da ne bi mogao počiniti takav zločin protiv svog gospodara, rekao je, „Kako onda mogu učiniti ovu veliku zlobu, i greh protiv Boga“? Prema tome, treba samo neprestano da držimo Boga pred svojim očima, i da mu budemo odani, dopuštajući njegovom životu da teče kroz nas, i tu neće biti opasnosti od činjenja bilo kakve štete bilo kojoj osobi na zemlji.

TELO PROTIV DUHA

TAČNO je to da smo u najpotpunijem smislu Božji rod, jer ne može biti života osim od njega. „U njemu živimo, i mičemo se, i jesmo.“ Prema tome, očigledno je to da Bog treba po pravu da ima glavnu kontrolu u dovođenju svakog novog stvorenja u postojanje. Inače postoji kršenje zapovesti. Ovo je jasno iz sledećeg Pisma: „Preljubnice, ne znate li da je prijateljstvo sveta neprijateljstvo s Bogom?“ „Ako ko voli svet, Očeva ljubav nije u njemu.“ Ljubav prema svetu, veza sa svetom, je prema tome sama suština preljube, i kao takva je zabranjena od zapovesti. Sada čitamo da je „požuda tela“ od sveta. Prema tome sledi to da je preljuba šta god je rezultat telesne želje, a ne delovanja Božjeg Duha.

BOŽJA ORUĐA

NEKO će nesumnjivo reći: Kako može biti drugačije, sve dok smo u ovom telu? Vrlo lako, ako je Bogu dopušteno da ima svoj način. On je Hristu dao vlast nad svakim telom, a „vi niste u telu, nego u Duhu, ako je to tako da Božji Duh prebiva u vama“. Mi treba da prepoznamo naša tela kao Božja prebivališta, i sve naše udove kao oruđa njegove pravednosti. Njemu treba da bude dopušteno da deluje u nama da hoćemo i činimo. Nepravedan čovek treba da napusti svoje misli, ali samo da Bog može razmišljati njegovim mislima u njemu, i on treba da napusti svoje puteve, da Bog može otkriti svoje puteve u njemu, „obaramo… svaku uznositost koja se uzdiže protiv spoznaje Boga i zarobljavamo svaku misao na pokornost Hristu“. Nije to samo na Šabatni dan, već sve vreme, da ne treba da radimo na naše sopstvene načine, niti da pronalazimo naše sopstveno zadovoljstvo. Baš sada, u pojedincima, Božje kraljevstvo treba da dođe i da njegova volja bude činjena na zemlji kao što je i na nebu, kako bi konačno to moglo biti tako širom zemlje.

Dakle očigledno je to da dete rođeno od roditelja koji žive tako potpuno spojeni sa Gospodom, neće biti rođeno od volje tela, niti od volje muškarca, nego od Boga. Da je ovo moguće vidi se u rođenju Jovana Krstitelja; njegovi roditelji su bili „oboje pravedni pred Bogom hodajući besprekorno prema svim Gospodnjim zapovestima i odredbama“. I on je bio „ispunjen Svetim Duhom, već iz majčine utrobe“. Pročitajte takođe Gal. iv 22, 23. „Jer pisano je da je Avram imao dva sina: jednoga od ropkinje i jednoga od slobodne. Ali onaj od ropkinje rođen je po telu, a onaj od slobodne po obećanju.“ I opet, stih 29: „Onaj koji je bio rođen po telu progonio je onoga koji je bio rođen po Duhu.“

Ovde vidimo direktnu suprotnost: jedno dete rođeno po telu, drugo rođeno po Duhu; a pošto su svi koji su Hristovi Avramovo seme, i u Isaku je njegovo ime pozvano, jasno je to da upravo takvo rođenje kakvo je Isak imao je pravo svakog deteta, i treba da bude očekivano od svakog hrišćanskog roditelja. Možemo spomenuti slučaj Jeremije koji je određen za Božjeg proroka pre nego što je rođen, i druge takođe, da pokažemo da citirani slučajevi nisu samo jedinstveni primerci.

SILA NOVOROĐENJA

AKO neko kaže, „Ovo je previsoko; ne možemo to dostići“, ili, prepoznavši svoju mogućnost, žali zbog svojih teških neuspeha, neka bude utešen sa znanjem da je Bog u stanju da učini da svaka milost obiluje, i da on ne pamti grehe naše mladosti, već ih uklanja od nas toliko daleko koliko je istok od zapada. Moguće je za čoveka to da bude ponovo rođen, čak i kada je star, tako da svi mogu biti Božji naslednici, i samo njegovi. Novorođenjem smo izbavljeni od svakog zla nasleđenog u prvom rođenju, i to je uteha koju roditelji mogu imati, ne samo zbog njih samih, kada razmišljaju o svom grešnom nasleđu, već i zbog dece koja preko njihovog neznanja ili samovolje, su mogla biti rođena po telu.

Božje zapovesti nisu samo negativni propisi, već i pozitivna uverenja: „Ne počini preljubu.“ Ovo je obećanje da će reka Božjeg života, ako joj se samo predamo, teći kroz nas neuprljana, čineći nas na svim našim putevima savršenim baš kao što je naš Otac na nebu savršen. Ovo je izvor otvoren za grehe i nečistoću. Ako dobije slobodan tok kroz nas, čisti nas od svake prljavštine tela i duha, pošto sam ostaje neuprljan. Jer silom Hristovog utelovljenja i vaskrsenja, njegov život će, ako verujemo, moćno delovati u nama da proguta smrt u pobedi. Možemo se onda radovati u ovoj zapovesti više nego u svim bogatstvima, i, pokoravajući se večnom životu, možemo početi novi život, svež i čist, i pronaći čak i u ovoj grehom prokletoj zemlji. Eden radosti.

NADA VEČNOSTI

ČOVEK stvara svoje sopstveno okruženje, tako da za onoga koji je novo stvorenje, „ono staro je prošlo, gle, sve je novo nastalo“. Sada Bog kaže: „‘Jer kao što će nova nebesa i nova zemlja, koje ću načiniti, ostati preda mnom’, govori Gospod, ‘tako će ostati vaše seme i vaše ime’.“ Dakle Bog očekuje i obezbeđuje da svako dete pravih hrišćanskih roditelja takođe bude hrišćanin, i da živi zauvek. To je isto kao i sa onima čije spajanje je on doneo. „Neće se oni uzalud mučiti ni rađati za nevolju, jer su seme Gospodnjih blagoslovljenih, i potomstvo njihovo s njima.“